

Fener Adası Maceraları

ADADA İSYAN

Zümrüt Tanrıöven

Zümrüt Tanrıöven

1987 Ankara doğumlu biri olarak hep sakinliğin insanları hayal gücüne ittiğine inanmışımdır.

Her zaman yeni ve cesur savaşçuları sevmişimdir. Her okurum gibi, onlar tüm cephelerdeki güçlerim. Onlardan öğrenecek çok şey olduğuna ve onlarda tahmin ettiğinizden daha çok özellik görebileceğimize inandım hep. Yazmak da bir cephe açmaktır ve bu cephede savaşa devam etmek de kendi dünyalarımızı savunmanın bir yoludur. Tolkien gibi. Birinci Dünya Savaşı'nı nazgûllere ve orklara karşı vermişti, Almanlara karşı değil.

Ben okuma yazma öğrendiğimden beri hep fantastik diyarlarda dolaştım. Büyürken de bunun değişmesi için hiçbir sebep göremedim. Bu yüzden büyümekle, hayal kurmanın hiçbir bağlantısı yoktur. Büyük işler başarmak için önce hayal kurmak gerekir. Atatürk ya da Tesla olmak için de.

Bu yüzden gelin, siz de benimle fantastik topraklarda yürümenin keyfini çıkarın. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu görünce, geri dönmek istemeyeceksiniz.

İthaf

*Okuma yazma öğrendiğimden beri
yazar olacağıma her zaman inanmış,
babama...*

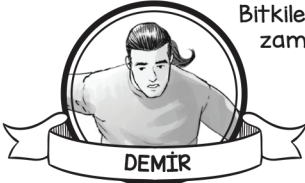
Fener Adası Maceraları

KARAKTERLER

LUNA

Demir'in en yakın arkadaşı. Bitkilerle arası çok iyi, aynı zamanda iyi bir denizci.

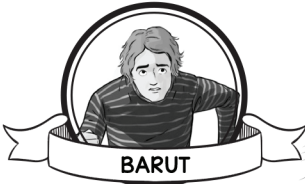
DEMİR

Lider ruhlu, her zaman bir çıkış kapısı bulabilen, tam bir savaşçı. Gülümsemesi ile ünlü.

BULUT

Demir'in kardeşi. Kendiyle korkak olması konusunda gelişmekte. Cesarettten yoksun ama iyi bir gözlemci.

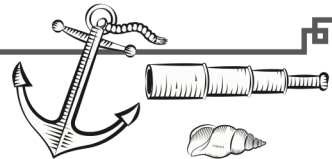
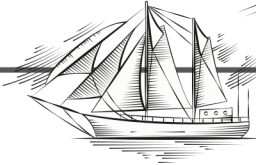
BARUT

Gözü kara. Arkadaşları için her şeyi yapabilecek, gerçek bir kahraman ruhu var onda.

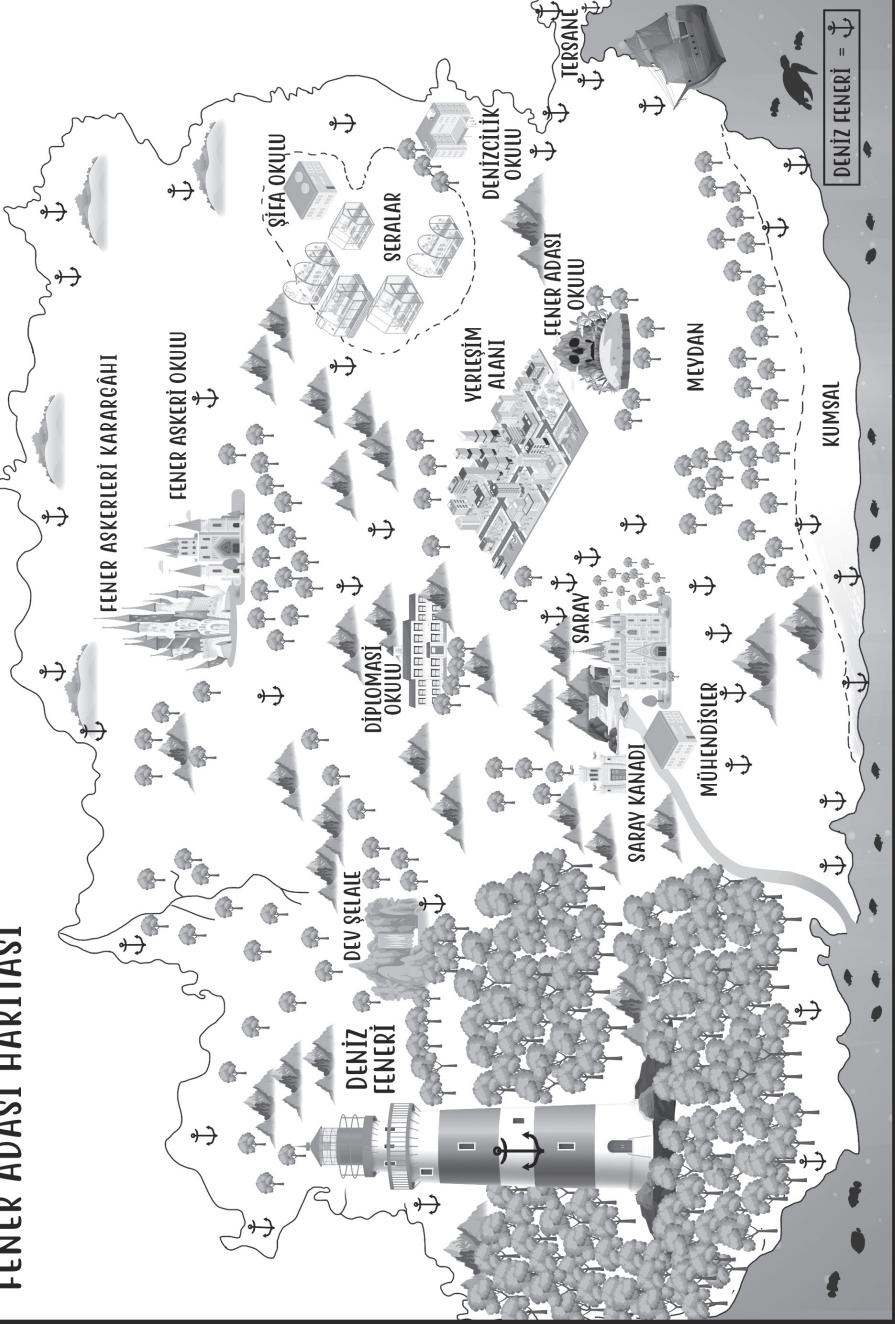

HAZAL

Keskin zekâlı ve oldukça sakin biri. Ayrıca ok atma konusunda çok yetenekli.

FENER ADASI HARİTASI

Gizemli Çocuk

Sisin içinden çıkan küçük kaplumbağa yavaş yavaş güney sahilinin kıyısına yüzüyordu. Tabii her şey onun için çok normaldi. Kalabalık gözüne gözükmüyordu. Ya da bağırmaları, tehlikeli yalanları duymuyordu. Kayaya yavaş yavaş yüzgeçlerini bastığında, etrafında çoğalan ışıklar da pek gözüne gözükmüyordu. Çok gölge vardı etrafta, seçebildiği sadece buydu. Yer altı sıcaklığının ıltığı denizin etkisi hâlâ kabuğundayken, hafifçe üzerine esen rüzgârla sağa sola sallandı. Sadece iteklediği kumun hışırtısıyla birazcık daha karanlığa, kayalıkların oraya doğru ilerlemeye başladı. Bir gölge üzerine doğru düştüğünde de yolu daha yaralayamamıştı bile.

Ada, büyük denilebilecek bir alanı kaplıyordu. Üstelik devasa bir deniz fenerinin bulunduğu en yüksek noktası da bir dağa sahip olduğunun kanıtıydı. O dağın bir gün patlayacağını söyleyenler oluyordu ama şimdiye kadar bir deprem bile olmamıştı. Hâlâ dağ onlar için en önemli kaynakları üretiyordu. Sise karşı, kıyıda onlarca fener askeri denize doğru bakıyordu. Bir şey bekliyor gibydiler ama yüzyıllardır buraya kimse gelmemişti. Beklemek için yanlış yerdelerdi.

“Bu, gizli kalmak zorunda.” dedi hepsinden bir adım önde duran asker. Komutanlarıydı. Çok fazla sorumlu-

FENER ADASI MACERALARI

luğu vardı. Bu insanları bir arada, barışı sürekli hâlde tutmanın tek yolu, az bilginin yayılmasını sağlamaktı. Ne kadar az bilirlerse o kadar güvendeydiler. Başkan ne demişti? “Merak bir zehirdir, insanı öldürür.”

“Onu öldürelim.” diye çıkıştı aralarından biri. “Bilginin yayılmasını istemiyorsanız, onu ortadan kaldırmalıyız. Komutanım, onu salarsak eninde sonunda bir şeyler söyleyecektir.”

“Öldüremeyiz aptal! Biz bunu yapmıyoruz. Hem gerçekten de kim olduğunu öğrenmeliyiz. Belki de casusların gönderdiği biridir. Her şey olabilir. Zaten emnim hatırlamasını engelleyecek bir şeyler yapabilirsiniz. Sadece çok fazla konuşmayın etrafta yeter.”

Asker yine de ikna olmamış gibi başını eğmişti. Buna rağmen yinelemedi. Komutan öldürmekten yana değilse, bunun ısrarı onu ancak canı gösterirdi.

Sis ve kıyı arasında sadece altmış kilometre vardı. Ne olursa burada oluyordu. Sisin arkasında ne olduğunu bilen sadece kaplumbağalardı. Onlar suyun altında kocaman bir şehirde yaşıyordu. Nefes almak için ya da yumurta bırakmak için zaman zaman bu sahile çıkıyorlardı ama evleri denizdi. Bu yüzden insanların keşfedemediklerini, çok uzun zamandır biliyorlardı. Sis onları etkilemiyordu ama insanlardan hiç kimse o “uzak” yerden dönmeyi başaramıyordu. Bu zamana kadar birkaç kere, daha önceki başkanlar döneminde keşifler yapılmak istenilmişti. Adadan bir çıkış yolu için arayış başlamıştı ama hiçbiri geri dönememişti. Ne gemilerden ne de bu maceraya katılan başkanlar ve askerlerinden haber alınamamıştı. Yeni Başkan, adadan çıkmak istemenin saçmalığını kabul ettiği

FENER ADASI MACERALARI

için, gelir gelmez yasaklar koymayı uygun bulmuştu. Adadan çıkmakla ilgili kim fazla şey merak etmeye cesaret eder ve etrafa zararlı fikirler yayarsa, en yüksek tepedeki dev fenere hapsedilecekti.

Çocukların, burada çekinip gerildiği en büyük yapı; dev deniz feneriydi. Burası bir tür cezalandırma merkeziydi. Kendi içinde özerk bir yapıya sahip olsa da doğrudan Başkan'a bilgilendirme yapıyordu. İçeride beş yüzden fazla hücre ve daha bu kadar da farklı alanlar mevcuttu. Dev deniz feneri adanın en yüksek tepesinde konuşlanmış durumdaydı. Bu yüzden kolay kolay çıkılabilecek bir yer değildi elbette. Neredeyse gölgesini tüm adaya sunuyordu. Bu heybetli yapı, hemen hemen bütün ada halkının çekindiği bir yerdi. İçeride neler yaşandığını bilme ihtimalleri yoktu. Çünkü oraya girdikten sonra çıkan hiç kimseyi şimdiye kadar görme fırsatları olmamıştı. Onlara ne olduğunu bilmiyorlarsa da sorgulamayı da düşünmüyorlardı elbette. Kimse istenmediği sürece, bir konuyu öğrenmeye çabalayamıyordu açıkçası. Dev deniz feneri bu konuda caydırıcı bir rol üstleniyordu.

Ama şimdi çok daha farklı bir sorun vardı. Başkan'ın sır gibi saklamak için tüm askerleri ipe dizdiği bir sorun. Komutanın verdiği kararla farklı bir yola girecek bir sorundu bu. İşin aslı bir adada gizemli olmak oldukça zordu. Hele de bu kadar çok çocuk varken; merak, baş edilemez bir virüs gibiydi.

* * *

Gerçekten güzel bir hava varsa dışarıda, güneşi görmesiniz bile ışığını hissedersiniz. Eğer sizi keyiflendiren minik bir rüzgâr alıp götürüyorsa herkesin kahkahasını oradan oraya, o zaman daha fazla üzülmeniz gerekmez. Birdenbire nedensiz bir şekilde gülümsemeye başlarsı-

nız. Gülümseme bazen havayı görmesenez de oluşur. O zaman etrafınızda kesin bunu başarabilen birileri var demektir. İşte Nil ve Nehir de bunu başarabilen iki tatlı yaşlı kadındı. Adanın en keyifli ikizleri, Bulut için de vazgeçilmezlerdi. Hatta büyürken o kadar çok onların yanında kalmak zorunda kalmıştı ki hâlâ zaman zaman bunu kendi isteğiyle bile yapıyordu. Evlerinin üst katında bulunan küçük bir odayı, Bulut için hâlâ saklayan bu kadınlar da bu yüzden Bulut'un annesi Lâl için büyük önem taşıyordu.

İlişkileri bu kadar sıcakken, "Kesin yeni bir turta yapmışsınızdır." diye öylece içeri girdiğinde evdekiler yadırgamandı. Hatta içerideki papağan birdenbire ötmeye başladığında kimse irkilmemişti bile. Papağanları Muzip o kadar çok şey söyleyebiliyordu ki onunla oturup sohbet edilebilirdi. Tabii yine de çok mantıklı cevaplar veremezdi. Daha çok aklına geldiğini söylüyor gibi konuşuyordu ama yine de yeterince ikna ediciydi. Bulut, Muzip'e gülümserken mutfağa girdi. Nil üzerini kocaman şeftalilerle kapladığı turtadan bir dilimi koyuyordu pembe desenli tabağa. Tabağın üstü pembe birbirinden farklı bir sürü çizgiyle süslenmişti. Bulut gözlerini açarak, mutfak tezgâhının diğer tarafına oturup, tabağı önüne çekti.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum Nil Teyze, muhteşem görünüyor."

"Ah hayatım, oldum olası bu konuda çok yetenekliydim. Sevgili kardeşim duymasın ama ondan çok daha güzeldi her zaman turtalarım."

Nil kısacık saçlarını düzeltirken öne doğru eğilmiş, fısıltıyla söylemişti son cümlesini. Bulut gülümsemesini genişletip, onun elini öpüp turtadan bir lokma atıverdi ağzına. Bu sırada içeri mavi tiril tiril elbisesiyle, yine kısa ama toplu saçlarını düzelterek Nehir girdi.

FENER ADASI MACERALARI

“Sevgili kardeşim Nil her zaman böyle yarışlara girmen gerçekten çok garip. Çünkü herkes bilir ki her konuda senden çok daha iyiyim tatlım.”

Nil, cümlesinin sonunda Bulut’a göz kırpmış ve kardeşinin yanağına da bir öpücük kondurmuştu. Sonra o da ince bir dilim turta alıp oturup yemeye başlamıştı.

Bugün okula gitmeden önceki son gündü. Yani her sıkıcı son tatil gününü mutlu hâlde geçirmek için Bulut onların yanına mutlaka uğradı. İkisi, eskinin en donanımlı botanikçilerindendi. Bu ikiz yaşlı kadınların bildikleri hâlâ daha hiçbir öğrenci tarafından edinilememiş bilgilerdi. Ancak son zamanlarda eğitim konusunda da çekimser davranmaya başlamışlardı. Ne de olsa genel eğitim sisteminde değişiklikler mevcuttu. Bu yüzden onlara, bunlara uyum sağlamaktansa, bu ortamdan uzak kalmak daha mantıklı gelmişti. Yönetim konusunu tartışmıyorlardı ama öğretecekleri konuları kendileri seçene kadar öğretmekten vazgeçtiklerini söylüyorlardı. Yerlerine birileri geçmişti ama onlar hâlâ en bilge ve yaşlı botanikçilerdi. En azından altmış çeşit ilaç biliyor ve insanları bu şekilde tedavi ediyorlardı.

Bu kadınların tek beceremediği dillerini tutmaktı. Hiçbir eleştiri kabul etmeyen bir toplum içinde çok fazla fikir ayrılığına giriyorlardı. Bu yüzden Bulut ve ailesi de onlara bir şey olacak diye korkuyorlardı. Hatta herkes, onlar konuşmaya başladığı anda, etrafta fener askerlerinden var mıdır diye sürekli etrafı kolaçan ediyordu. Dev deniz fenerinin yolunu boylarlarsa eğer, onlar için hiç sevimli bir ortam olamayacak diye endişe ediyorlardı. Bulut, bundan emindi. Gerçekten de orada hayatlarından hiç de memnun

olmayacaklarına emindi. Kimse olamazdı muhtemelen. Orası hakkında anlatılanlar bile yeterince ürkütücüydü.

“Sizin okulda yeni bir çocuk vardı, ona ne oldu?”

“Şimdilik onun hakkında hiç haber yok. Sanırım umursamaktan vazgeçtiler. Her gün okula gidip geliyor.”

Bulut bu arada önündeki bir dilim turtayı çoktan birtirmiş. İkinci dilim için tabağını uzatıyordu. Nil, gülümseyerek ikinci dilimi biraz daha büyük bir şekilde kesti. Turtasını bitirmeyen Nehir ise ilgiyle kaşlarını kaldırıp, Bulut’a baktı.

“Bu çocuk nerede kalıyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Yani ona özel bir oda ayarlanmış. Okulun içindeki yatakhane de kalıyor sürekli ama nasıl yaşıyor bir fikrim yok. Kıyafetlerini bile nereden aldığı bilmiyorum.”

“Acaba buraya mı davet etsek?”

Bulut bir parça turtayı yemeye devam ederken başını salladı. Bu olumsuz anlamda bir baş sallamaydı.

“Hayır Nehir Teyze, kesinlikle olmaz. Bunu yasakladılar bilmiyor musun? Onun nereden geldiği açıklanmadan kimse onu evine alamayacak. Yani sadece hafta sonu izinlerinde okuldan birileriyle kalabiliyor, takip edilmesi zor olmadığı için. Turta yemesi için çağırabilirim ama burada kalamaz.”

“Bu çok saçma.”

Nehir’in sesindeki kızgın ton Bulut’un ona bakmasına neden olmuştu. Gerçekten de saçmaydı. Sonuçta okula gelebiliyorsa, biriyle beraber de kalabilirdi. Üstelik, böylece adaya daha kolay uyum sağlamaz mıydı? Yine de onun için üzülüyordu. Yalnız hissediyor olduğunu düşündü. Bulut, içten içe merak ediyordu ve çocuğun iyi biri olduğuna emindi.

FENER ADASI MACERALARI

“Okuldaki çocuklar onu hiç sevmiyor. Buna rağmen kimseyle kavga ettiğini görmedim.”

“Ah! Bu çocuklar çok gaddar! Peki, nasıl gelmiş hiç sordunuz mu? Yani neredeymiş bu zamana kadar? Ormanda mı saklanıyormuş? Kendi hiçbir şey anlatmıyor mu?”

“Bilmiyorum ki, yani öğretmenlerden bile soranlar oldu ama... Hiçbir şey hatırlamıyormuş. Hiçbir fikri yok.”

“Zavallı çocuk.”

Yaşlı ikizler bunu aynı anda söylemişlerdi. Bulut, yeniden başını salladı ve ikinci dilim turtasını da bitirip, arkasına yaslandı. Hiçbir şey hatırlamıyor olmanın nasıl olabileceğini düşünmeye çalıştı. Bu, sinirlerini bozuyor olmalıydı.

“Onunla konuş çocuğum. Bir çocuğun arkadaşı olmalı, hele de ailesi de yoksa.”

“Denerim Nil Teyze.”

Bulut ayağa kalkıp ikizleri tek tek öptükten sonra turta için teşekkür etti. Renkli evlerinden çıkarken hâlâ düşünüyordu. Bu çocuk, bu adaya nasıl gelmişti? Onunla gerçek ne olursa olsun, ona diğerleri kadar gaddar davranmayacağı konusunda kendi kendine söz verdi. Yavaş yavaş eve dönerken abisi Demir’in de yan yolda koştuğunu görüyordu. O da eve dönüyordu. Nadiren de olsa hafta sonları onlara katılabiliyordu. Üstelik o evde olduğunda, her şey çok daha eğlenceliydi.

* * *

Bu kalabalık binaya ‘Ada Okulu’ deniyordu. 10 yaşa kadar istisnasız tüm çocuklar bu okula gidiyordu. Burada oldukları süreçte gözlemleniyorlar ve çeşitli sı-

navlara giriyorlardı. Ellerindeki yeteneğe ya da sadece ilgi alanlarına göre çeşitli alanlara yönlendiriliyorlardı. Denizciler, şifacılar, politikacılar, mühendisler, peyzaj ve diğer süslemeleri içeren mimarlar, terziler, aşçılar, tarihçiler yanında bir de fener askerleri seçenekler arasındaydı. Bunları, seçimden çok yetenekler belirlese de bazen istisnalar da olabiliyordu. Ancak bu istisna Denizcilik Okulu için hiçbir zaman geçerli olmuyordu elbette. Eski zamanlarda bu iş alanları yanında 'haritacı' mesleği de bulunuyordu. Ancak zamanla haritaların yasaklanması, bu meslek grubunu da geride bırakmıştı. Bu kişiler herhangi bir başka dalda öğretmenliğe ya da tarihçi olmaya yönlendiriliyorlardı.

Ada Okulu'nun tepesine, çok yüksekinde kalan dev deniz fenerinin gölgesi düşüyordu. Merkezin hemen hemen ortasında olan okulun da koruma için birçok önlemi bulunuyordu. Etrafında deniz feneri yoktu. Hatta fener askerleri de çok rastlanır kişiler değillerdi bu okulda. Ancak bu okulun korunma ve izlenme stili çok daha farklı birkaç yöntemle yapılıyordu. Örneğin; özel eğitilmiş şahinlerin bu okul için yaptıkları gardiyanlığı, kimse aynı derecede başarıyla yapamıyordu. Onlarla beraber binanın içinde de yine bekçiler yirmi dört saat okulu geziyordu. Şahinlerin yuvalarının olduğu avlu aynı zamanda çatısında yer alan minik çatı pencerelerindeki kameralarca gözleniyordu. Burası bir kale gibiydi âdeta. Gri tuğlalarla kaplı olsa da lacivert kapılarının en üst noktasına ulaşabilmek için yedi çocuğu üst üste koymak gerekiyordu. Genelde Denizcilik Okulu'ndan farklı olarak çocuklar hafta sonları isterlerse ailelerinin yanına gidebiliyorlardı. Ancak hafta içi için çok elzem bir durum yok ise, okuldaki odalarında kalmaları

FENER ADASI MACERALARI

zorunluydu. Bu, eğitimlerinden kopmamalarını ve normal hayatlarındaki tavırlarının da gözlenebilmesini sağladığı için önemli bulunuyordu.

Koridorda denizcilikle ilgili bir kitaba sarılmış yürüyen çocuğun adı Barut'tu. Adının etkisi gibi, tam da bu işlevi gördüğünü söylemek yanlış olmazdı. Orta boylu, çok zayıf sayılmayan, sağlıklı bir çocuktur. Bembeyaz bir teni, âdeta çikolatayı andıran kahvelikte saçları ve kömür siyahı gözleri vardı. Çocuğun kimsesiz olması, anlaşılabilirli ancak bu yaşa kadar kimsenin onu bulamamış olması neredeyse olanaksızdı. Üstelik dışarıdan gelemezdi. Zaten kendisi de dışarıdan geldiğini sanmadığını söylüyordu. Onu ilk olarak bir grup fener askeri kıyıda bulmuştu. Ah! Evet, bir de bu durum vardı. Barut, bundan bir hafta öncesini bile kolay kolay hatırlayamıyordu. Her şeyi unutan biri değildi, hayır. Hatta okula geldiğinden bu yana hiçbir şeyi unutmadığına da herkes şahitti. Ama ona bu zamana kadar nerede yaşadığı sorulsa, cevap almak neredeyse sisin üstünde sörf yapmaya benzeyecekti. Yani çocuk bunu isterdi elbette, ancak gerçekten de hatırlamıyordu.

Onunla ilgili iyi hislere sahip bir grup ve bir de sınıfta ondan pek hoşlanmayan bir grup vardı. Okuldaki öğrencilerin bile bu konuda ikiye bölünmüş olması, öğretmenlerin baş edemediği bir durumdu. Üstelik Barut bunun farkındaydı. Okula istemeden getirdiği bu karmaşık ikiye bölünmüşlüğü yaşamaktan nefret etmeye başladığını biliyordu. Ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Kaçabileceği bir yerde değildi ne de olsa. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Üstelik ne kendine dair ne de yaşamaya dair hiçbir şey bilmiyordu. Ne kadar hayatta kalabilirdi

ki? İnsanları sevmemek, insanlar tarafından eleştirilip sıkıştırılmak, hayatta kalmayı başaramama ihtimalinden daha az korkutucu geliyordu sonuçta. Buna karar vermesi sadece bir saatini almıştı. Bu ikileme düştüğü sırada üzeri klozet suyu olmuş bir şekilde, erkekler tuvaletinden çıkmıştı. Ona alışmamış birkaç kişi ona bu şakayı yaparken çok eğlenmişti. Üzerine bu pis suyu dökmeyi kahkahayla devam ettiren ise Kaşmir adındaki şu uzun çocuktur. O, Barut'u tedirgin ediyordu. Çünkü eğer öğretmenlerden biri yoksa, onunla baş başa kaldığı hiçbir an hoş sonlanmıyordu.

Geldiğinden beri neredeyse okulun tek konusuydu. Aslında bu durumun okula, hatta adaya hareket getirdiğini düşünen, bu yüzden de keyifle kendisini konuşan çok insana denk gelmişti ancak artık bu tip şeyleri kafasına takmamaya alışmıştı. Öğretmenlerin çoğu ona iyi davranmaya çalışıyordu. Ellerinden geldiğince dışlamamaya, sanki o da başından beri adanın halkından biriymiş gibi davranmaya çalışıyorlardı. Arada bir büyük sınıftan birileri gelip onu hırpalıyor olsa da bir şekilde alışmıştı. Hatta kendiyle ilgili gerçekleri anlamaya çalışmaktan dolayı kafayı yemek dışında bir şey yapabildiği için, okulu gereğinden fazla seviyordu. Burası ait hissettiği tek yerdi sanki.

Bulut ise diğer çocukların aksine adil bir çocuktur. Acımasızlıktan hoşlanmıyordu ve herkesin eşit derecede tanınmayı hak ettiğini düşünüyordu. Yani biriyle sohbet etmeden, onun hakkında fikir sahibi olunamazdı ne de olsa. Onu sevip sevemeyeceği de buna bağlıydı. O da Barut'u nasıl geldiği bilinmeyen bir çocuk diye yalnızlığı hak ettiğine inanmıyordu. Bu anlamda cesurdu.

Abisinden etkilendiğini düşünüyordu. Adalet söz konusu olunca, babası abisi ve annesi de adım atardı. Eh evin geri kalanı böyle olunca, Bulut da bunun etkisinde kaldığına inanıyordu. Yorulmadan, bıkmadan adalet arayabilirdi.

Yine de bu cesaret, şu an koridorda onunla uğraşmak için omzuna vurarak geçenlere karşı durmasını sağlamıyordu. Genelde bu tip olayları görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Abisine hayran olup, ona hiç benzeyememesi onu şaşırtıyordu. Ona benzemeyi diliyordu ama elinde değildi. Cesaret seçilebilen bir özellik olmamıştı hiçbir zaman. Öyle olsaydı herkes birer fener askeri olurdu diye geçirdi içinden.

Yine ders için koridorda beklemeye başlayan öğrencilerle dolu sabahlardan biriydi okulda. Tam sayıya ulaşmadan sınıflara girilmesi yasaktı. Bu alışkanlığın öğrencilere faydalı olduğunu düşünüyordu eğitim sistemi. Onları bir bütün yaptığı fikri oldukça yaygındı. Henüz öğrenciler bu bütünlükle ilgili olumlu düşünmüyor olsalar da bu kuyrukların ayak yorgunluğundan daha fazlası olduğunu gelecekte göreceklarına inanç büyüktü. En azından eğitimci büyükler içinde.

Sirenlerle anlaşmayı öğreten, adanın doğa dengesini anlayabilmelerini sağlayan ya da olur ya mucit olabilirler diye matematik öğreten hocalarla dolu, yorucu ama keyifli bir okulları vardı aslında. Üstelik o kadar da sert sayılmazlardı. Denizcilik öğreticisi Ervin hariç tabii ki. Onun eli maşalı biri olduğunu herkes kabul ediyordu.

Barut etrafa göz gezdiriyordu. Bunu yaparken bile çekingen olmak zorundaydı çünkü ondan hoşlanmayan biriyle göz göze kalma ihtimali büyüktü. Ama olmadı.

Yanına gitmeye karar verdiği kişi Bulut oldu. Bu konuda Bulut da oldukça yetenekli olduğunu düşünüyordu zaten. Tıpkı şeytan tüyü sahibi olmak gibi bir şeydi yani, sadece çok daha kötü versiyonuydu. Genelde uzak durmayı planladığı hiçbir şeyden gerçek anlamda uzaklaşmama gibi bir problemi vardı. Bunun farkında olması da gerçeği değiştirmesini sağlayamıyordu. Üstelik düşününce dünden beri ona daha farklı yaklaşmaya karar vermişti zaten. İyi bir zamanlamaydı.

O geldiğinde her şeyden uzak kalmak için sessizce önüne bakmaya devam eden Bulut, nefesini tuttu. Elbette yine de olacakları engelleyememişti. Barut... Tabii ki konuştu. Konuşan birine karşı sessiz kalabilmek ne kadar mümkündü ki? En azından Bulut bu konuda oldukça yeteneksizdi.

“Bu eğitmeni daha önce görmedim, çok sinirli mi?”

“Hayır. Hatta oldukça iyidir. Yani çok disiplinli evet ama bence istediklerini yapmaya devam ettiğinde hiçbir sorun yaşamıyorsun.”

“Ah!” dedi rahatlamış bir gülümsemeye. Bu gülümsemeye katkıda bulunduğu için yine de mutluydu elbette. O kadar da taş kalpli bir çocuk olmadığını düşünüyordu. Hatta onunla konuşmaya devam bile etti.

“Üstelik çok güzel bir ders, denizciliği sevebilirsin. Belki de diğer okula geçebilecek kadar yeteneklisindir.”

“Nasıl yani?” dedi anlamaya çalışır gözleri kocaman açılmış, Bulut’a bakıyordu.

“Yani bir Denizcilik Okulu var. Oraya geçmek herkesin hakkı olamıyor ne yazık ki. Eğer gerçekten deniz konusunda iyiyse, seni oraya geçirirler.”